

[Otto March.]

nisteren følgende: der foreligger ikke for mig nogen dokumentation for, at staten reelt er lønførende for nogen personalekategori, der i alle henseender er sammenlignelig med tilsvarende grupper på det private arbejdsmarked.

Min konklusion er derfor også, at man ikke kan tale om nogen speciel lønførende virkning.

En anden påstand, der fremføres i bemærkningerne, er, at et af elementerne i fortrinsstillingen er den hidtil gældende urimeligt fordelagtige dyrtidsordning, som de offentligt ansattes organisationer har opnået. Nu er vi jo så heldigt stillet, at udvalget vedrørende dyrtidsregulering har afsluttet sit arbejde, og vi har her et udførligt materiale vedrørende dyrtidsreguleringsordningen. Materialet viser klart, at tjenestemand- og funktionærgrupperne med den gunstige procentregulering, men med stive lønsystemer uden mulighed for lønglidning, ikke via dyrtidsregulering har kunnet følge med i lønudviklingen på det private arbejdsmarked. Forholdet er nemlig det, at tjenestemand- og funktionærgrupperne, når dyrtidstillæg ydes, haler lidt ind på den lønglidning, der allerede er sket, men en statistik siden 1958 beviser klart, at grupper med den gunstige dyrtidsordning på intet tidspunkt, jeg gentager: på intet tidspunkt, har været foran i lønudviklingen, men at den gunstige dyrtidsordning har bevirket, at lønefterslæbet er blevet noget reduceret. Det bekræftes også ved de lønforhandlinger, der har fundet sted siden 1958, for dér er der nemlig hver gang ved opgørelse af lønefterslæbet sket modregning med hensyn til ydet dyrtidstillæg.

Ser man nærmere på dyrtidsreguleringsudvalgets materiale, viser det bl. a. over en udviklingsperiode fra 1958 til 1973, at den procentvise dyrtidsregulering ikke har bevirket, at tjenestemand- og funktionærgrupperne er kommet foran i lønudviklingen.

Den konklusion, man kan drage, er, at den gunstige dyrtidsregulering for tjenestemand og funktionær med stive lønsystemer er et nødvendigt led i de aftalte lønsystemer, idet dyrtidsreguleringen har flere funktioner: den er ikke blot en dyrtidsregulering, men også en regulering, der sikrer, at

lønudviklingen nogenlunde følger det private arbejdsmarked, således at der ikke opstår meget store efterslæbsproblemer.

Dyrtidsordningen for de offentligt ansatte er ikke således som påstået af fremskridtspartiet urimeligt fordelagtig, men den er måske nok gået ud i en konsekvens for højere lønede, som i alt fald ikke har været vores tanke. Når det er sagt og konstateret, vil vi gerne pege på vores forslag i vores helhedsplan, hvor vi fremhæver, at det er ønskeligt med ens dyrtidsregulering, men at det skaber behov for en anden form for regulering for funktionærer og tjenestemænd, fordi den procentvise dyrtidsregulering som nævnt er andet end en dyrtidsregulering, den er også en lønkonjunkturregulering.

Derfor vil jeg gerne sige her til sidst: lad mine sidste bemærkninger være en kraftig advarsel til fremskridtspartiet mod at fortsætte deres hetz mod de offentligt ansatte, som også ligger i dette forslags mærkelige formulering; jeg tænker her på følgende sætning i bemærkningerne:

„En afgørende baggrund for samfundets sygdomme er, at de offentligt ansatte har bedre økonomiske kår end de, der er beskæftiget i produktionslivet.“

Man må undre sig over en sådan form for argumentation. Det er min og mit partis opfattelse, at de offentligt ansatte, der også repræsenterer hundrede tusinde ansatte lavtlønnede kommunalarbejdere, postbude m. fl., alt for længe har måttet lægge ryg til en hetz fra uansvarlige højrepolitikere og nu igen via dette meningsløse forslag fra fremskridtspartiet.

Bay (FP):

Jeg er glad for at få at vide af lønningsministeren, at det er regeringens ansvar, det, der er sket på de offentligt ansattes dyrtidsportioner. Jeg har her nogle tal, jeg har fået oplyst på folketingets lønningskontor, det kontor, hvorfra ministrene får deres løn. Jeg har samtidig tal, der stammer fra min egen arbejdsplads, fra før jeg blev medlem af dette ting.

Mine kammerater i Esbjerg har i løbet af 1974 opnået en dyrtidsportion på 432 kr. Heroverfor får folketingets medlemmer 1.320 kr. mere pr. måned på grund af dyrtidsreguleringen, men en minister får 4.969 kr. mere om måneden; det er 11 gange så meget som